

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Obce Soběšovice**, se sídlem v Soběšovicích č.p. 10, zastoupeného Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem v Českém Těšíně, Tovární 33, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2011 č.j. MSK 137923/2011, ve věci stavebního povolení,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2011 č.j. MSK 137923/2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 4.4.2011 č.j. MMFM 28887/2011, jímž bylo vydáno stavební povolení na stavbu „stavební úpravy rodinného domu č.p. X“ na pozemku parc. č.X v k.ú. Horní Soběšovice (dále jen stavba).

V žalobě žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. V první části žaloby žalobce zrekapituloval skutkový stav a rozhodnutí vydaná v souvislosti s povolením stavby, a to v bodech 1 až 39. Pod body 1 až 32 vylíčil žalobce skutečnosti, které předcházely vlastnímu stavebnímu řízení a jež byly spojeny především s předchozím ohlášením stavby. Pod body 33 až 39 pak žalobce uvedl, že dne 14.3.2011 zahájil stavební úřad na základě žádosti stavebníka Z. F. stavební řízení ve věci vydání stavebního povolení na stavbu a současně upustil od ústního projednání s ohledáním na místě. Dne 4.4.2011 pak bylo vydáno stavební povolení, v němž je konstatováno, že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena nebo ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků stavebního řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo po odstranění vad odvolání rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. V další části žaloby pak žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že s ohledem na zásadu koncentrace řízení a ve smyslu ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) nemohlo být k odvolacím námitkám uplatněným až v podaném odvolání přihlíženo, neboť tyto skutečnosti podle žalovaného mohly a měly být uplatněny v řízení před stavebním úřadem. Žalobce uvedl, že odvolací důvody nejsou novými skutečnostmi ani návrhy na provedení nových důkazů, ale jde o vyjádření nesouhlasu s napadeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Jedná se tedy o právní polemiku se závěry a důvody napadeného rozhodnutí a je tak reagováno na právní posouzení věci ze strany stavebního úřadu. Žalobce zdůraznil, že je smyslem odvolacího řízení, aby veřejné zájmy a práva a oprávněné zájmy účastníků řízení byly chráněny bez ohledu na to, zda je účastník na ochranu svých zájmů dříve v řízení namítne či nikoliv. Závěr žalovaného popírá smysl odvolacího přezkumu správních rozhodnutí v případě, že účastník řízení nevyužil svého práva v rámci koncentrace řízení podat námitky. Žalobce dále uvedl, že přes závěr, že ke všem odvolacím námitkám nemůže být ze strany žalovaného přihlíženo, se k jednotlivým námitkám žalovaný v písemném odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vyjádřil, aniž by je však shledal důvodnými. Také s tím žalobce nesouhlasí. V další části žaloby pak rozporuje posouzení jednotlivých odvolacích námitek ze strany žalovaného. Žalobce zde vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného ohledně vysvětlení rozdílu mezi stavebně právními pojmy přístavba a stavební úprava, a to zejména s ohledem na vydaný souhlas s užíváním stavby ze dne 5.8.2010 vydaný na rodinný domek jako celek včetně krytého garážového stání, které je pak v odvolání označováno jako „přístavba“ rodinného domu. Ve skutečnosti jde o součást domu, která oproti původně ohlášené a stavebním úřadem odsouhlasené samostatné stavbě bez krytého garážového stání tuto stavbu půdorysně rozšiřuje. Nyní povolovanými „stavebními úpravami“ je tento přístavek legalizován, ačkoliv přesahuje na pozemek žalobce. Uvedené svědčí o formalistickém přístupu žalovaného k posouzení věci. Dále žalobce namítl výklad jednotlivých odstavců § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.), který se mu jeví značně formální. Ust. § 25 odst. 5 vyhlášky nyní povolenými stavebními úpravami, jimiž je dotvářena stavba garáže jako součásti rodinného domu, nabývá na aktuálnosti, a to proto, že kryté garážové stání bylo stavebníkem ohlášeno a stavebním úřadem posouzeno jako samostatná stavba, která tak nesměla být umístěna od společných hranic pozemků ve vzdálenosti menší než 2 metry, avšak v půdorysu leží bezprostředně při hranici pozemku, na kterém je těleso místní komunikace. Žalobce tvrdí, že žalovaný k této otázce s ohledem na vývoj případu přistoupil velmi necitlivě.

Dále žalobce namítl nesprávnost výkladu ust. § 23 odst. 2 téže vyhlášky, neboť z tohoto ustanovení nevyplývá, že v případě společných hranic pozemků, ke kterým nesmí být vzdálenost stavby menší než 2 metry, by se muselo jednat jen o pozemky, na nichž jsou umístěny rodinné domy, ale jde o vzdálenost od společných hranic jakýchkoliv pozemků, tedy i společné hranice pozemku zastavěného garáží nebo rodinným domem s garáží a pozemku zastavěného tělesem místní komunikace. Vystává tak i otázka bezpečnosti průjezdu a pohybu jiných vozidel a chodců po této komunikaci, což souvisí s veřejným zájmem. Právě na tyto oprávněné zájmy pak aktuálně reaguje nový územní plán obce vydaný v roce 2010.

Žalovaný ve vyjádření zdůraznil zásadu koncentrace stavebního řízení [§ 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon)], podle které mohou účastníci řízení uplatnit své námitky nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nemůže být přihlédnuto. Tuto zásadu pak posiluje i ust. § 82 odst. 4 správního řádu tím, účastníkovi řízení neumožňuje uplatňovat v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit již v řízení na prvním stupni. Žalovaný zdůraznil smysl koncentrační zásady spočívající v tom, že účastníci mají možnost učinit úkony jen do určitého procesního stádia a k později uplatněným námitkám, návrhům důkazů apod. se již nepřihlíží. Realizace této zásady vede účastníky k větší bdělosti při ochraně jejich práv a zájmů a omezuje možnosti protahování řízení. O zásadě koncentrace řízení byl žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně náležitě poučen, možnosti uplatnit své námitky však nevyužil, stejně jako možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Ani následně podané odvolání neobsahovalo formulaci důvodů, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost rozhodnutí, případně řízení, které mu předcházelo. Teprve po výzvě správního orgánu došlo k doplnění odvolání a formulaci odvolacích námitek. Žalovaný zdůraznil, že řízení odvolací tvoří s řízením v prvním stupni jeden celek, a proto se zásada koncentrace řízení promítá i do řízení odvolacího. V další části vyjádření k žalobě se pak žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám a také k žalobním bodům. Žalovaný poukázal na rozdíl mezi pojmy „přístavba“ a „stavební úprava“, které stavební zákon jednoznačně definuje v ust. § 2 odst. 5 tak, že přístavbou se rozumí změna dokončené stavby, kterou se stavba původně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou a stavební úpravou, pak taková změna stavby, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. S ohledem na tuto charakteristiku se pak nelze ztotožnit s názorem žalobce, že obložení krytého stání hoblovanými palubkami a instalace garážových vrat není stavební úpravou, ale přístavbou rodinného domu, zvláště když projednanou změnou zůstává zachováno vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Ve vztahu k žalobcem namítanému umístění krytého parkovacího stání na samé hranici s jeho pozemkem, žalovaný již v odůvodnění svého rozhodnutí upozornil, že předmětem řízení jsou pouze stavební úpravy rodinného domu, jejichž konstrukce na sousední pozemek nepřesahují. Požadavek vyplývající z věty druhé ust. § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., že umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku, tedy byl splněn, neboť pozemek žalobce již zastavěn je, a to místní komunikací. K žalobcem namítanému nedodržení ust. § 25 odst. 5 citované vyhlášky, které stanoví, že vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 metry, žalovaný znovu zdůraznil, že v daném případě se nejednalo

o samostatnou stavbu na pozemku rodinného domu, ale o část rodinného domu, kterou tvoří kryté parkovací stání. Citovaného znění vyhlášky 501/2006 Sb. se pak případ vůbec nedotýká. K námitce vztahující se k územnímu plánu obce Soběšovice vydanému dne 8.9.2010 žalovaný zdůraznil, že souhlas s ohlášením stavby rodinného domu byl stavebním úřadem vydán v roce 2009 a právo stavbu užívat vzniklo ke dni 27.8.2010, tedy v době, kdy tento územní plán ještě nebyl vydán. Současně zdůraznil, že dle platného územního plánu Soběšovic se pozemek stavebníka nachází v ploše smíšené obytné, mezi jejíž využití přípustné patří mj. změny dokončených staveb, předmětné stavební úpravy jsou proto v souladu s platnou územně plánovací dokumentací. V další části vyjádření žalovaný s ohledem na obsah žaloby považoval za nutné zmínit svůj postup při provedení státního dozoru ve věci opatření vydaných stavebním úřadem pro stavbu „rodinný dům, kryté parkovací stání, přípojka vody, elektro, splaškové kanalizace, vsakovací studna s přípojkou dešťové kanalizace, zpevněné plochy přístupu a příjezdu, sjezd z místní komunikace“, tj. územně plánovací informace, souhlasu s ohlášením stavby a souhlasu s užíváním stavby. Žalovaný poté, co v případě souhlasu s ohlášením stavby, který vydal stavební úřad dne 18.9.2009, zjistil jeho rozpory s právními předpisy, vyzval stavební úřad v souladu s ust. § 171 odst. 3 stavebního zákona opatřením ze dne 30.1.2012 ke zjednání nápravy nezákonného souhlasu. Současně však žalovaný stavební úřad upozornil, že při svém postupu je povinen respektovat stanovisko, které k projednávané problematice zaujal Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu, který uvedl, že sice i poté, co byla stavba realizována, by bylo možné uplatnit postup podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu a usnesením souhlas s ohlášenou stavbou zrušit, při takovém postupu je však nutno přiměřeně použít ustanovení hlavy IX. o přezkumném řízení, tedy aplikovat ust. § 94 až 99 správního řádu. Podle ust. § 95 odst. 1 správního řádu pokud příslušný správní orgán dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, je povinen se zabývat také tím, zda by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva v dobré víře, nebyla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Za takových podmínek pak řízení zastaví. Stavební úřad v posuzované věci dospěl k tomu, že újma, která by vznikla stavebníkovi, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která by mohla vzniknout jiným účastníkům, a proto svůj souhlas s ohlášenou stavbou nezrušil. Na základě veškeré této argumentace žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oznámením ze dne 14.3.2011 vyrozuměl stavební úřad účastníky řízení o zahájení řízení o vydání stavebního povolení na stavbu stavebníka a současně uvedl, že upouští od ústního projednání spojeného s ohledáním na místě (§ 112 odst. 2 stavebního zákona), a poučil účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit nejpozději do 10 dnů od doručení tohoto oznámení s tím, že k později uplatněným námitkám, případně návrhům důkazů nebude přihlédnuto. Současně byli účastníci řízení vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, případně navrhnout další námitky a důkazy ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu v další lhůtě pěti dnů po skončení lhůty pro podání námitek. Podle obsahu správního spisu žádné námitky nebyly podány a žádný

z účastníků se neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4.4.2011 č.j. MMFM 28887/2011 bylo vydáno stavební povolení. Proti tomuto rozhodnutí bylo zástupcem žalobce podáno blanketní odvolání dne 19.4.2011 s tím, že bude odůvodněno dodatečně. Výzvou ze dne 29.6.2011 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění odvolání specifikací jeho rozsahu a důvodů, v nichž je spatřován rozpor s právními předpisy. Odůvodnění odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 13.7.2011. V odůvodnění odvolání žalobce v první řadě rekapituloval události, které nastaly v období před zahájením stavebního řízení, tj. od září roku 2009 (obdobně jako následně podané žaloby – poznámka soudu). Ve vztahu k napadenému prvostupňovému rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, žalobce v odvolání uvedl, že z postupu stavebního úřadu je zřejmé zneužití stavebního práva a zjednodušených institutů stavebního zákona, které jsou zákonem určeny pro jiné stavby. Posuzovaná záležitost je pak vyústěním celého procesu, kdy stavba rodinného domu se společným zastřešeným krytým parkovacím stáním nebo dokonce garáží má být přes trvale vznášené námitky žalobce umístěna v hranici s jeho pozemkem (místní komunikací), což je v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a jejími ust. § 25 odst. 2, 4 a 5, která stanoví nejmenší možnou vzdálenost stavby rodinného domu od společných hranic pozemků. Žalobce zdůraznil také rozpor s aktuálně platným územním plánem obce Soběšovice s tím, že v rozhodnutí je konstatováno, že projektová dokumentace je v souladu s územně plánovací dokumentací. Proto také není pravdivý závěr správního orgánu, že nebyly ohroženy veřejné zájmy a práva a oprávněné zájmy účastníků řízení. Zdůraznil, že žalobce jako účastník stavebního řízení byl naprosto ignorován. O takto odůvodněném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Součástí předložených správních spisů je také přezkum souhlasu s užíváním stavby ze dne 5.8.2010 včetně výsledků šetření žalovaného.

Podle ust. § 112 odst. 1 věty první stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné.

Podle ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona od ohledání na místě samém, případně i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.

Podle ust. § 82 odst. 4 věty první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Stěžejní žalobní námitka směřuje proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími důvody, které zamítl jako nedůvodné především s odkazem na zásadu koncentrace řízení ve stavebním řízení. Krajský soud úvodem předestírá především to, že ve smyslu shora citovaného ust. § 112 odst. 1 stavebního zákona je stavební

řízení ovládáno koncentrační zásadou, což znamená, že všechny námitky musí být vzneseny ve lhůtě stanovené správním orgánem s tím, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto. Ustálená judikatura správních soudů k zásadě koncentrace stavebního řízení (byla obsažena také v předchozí právní úpravě, tj. v § 61 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) vnímá tuto procesní zásadu tak, že k námitkám proti projednávané stavbě, které účastník stavebního řízení neuplatní ve lhůtě pro to stanovené a ani je neuvede v podaném odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, správní soud nepřihlédne, pokud se netýkají konkrétního porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 18.6.2008 č.j. 9 As 80/2007-66].

V posuzované věci bylo stavební řízení zahájeno oznámením o jeho zahájení ze dne 14.3.2011. Podle obsahu správního spisu žalobce, jemuž bylo oznámení doručeno 15.3.2011, žádné námitky ve stanovené lhůtě nepodal. Neučinil ani důkazní návrhy. Žalobce nevyužil ani práva účastníka řízení nahlížet do spisu nebo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, i když i o této možnosti byl správním orgánem I. stupně poučen. Na základě uvedeného lze tedy konstatovat, že žalobci byl správním orgánem I. stupně dán prostor pro podání vyjádření ke správnímu řízení i k podkladům rozhodnutí. Bylo pouze na něm, zda tohoto svého práva využije či nikoliv. Žalobce žádná tvrzení v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neučinil a svá procesní práva nerealizoval.

Současná právní úprava stavebního řízení, jakož i obecně správního řízení klade důraz na to, aby se správním řízením pokud možno odehrálo před správními orgány v prvním stupni, a další či nové skutečnosti a důkazy v odvolacím řízení připouští jen zcela výjimečně. Ust. § 82 odst. 4 správního řádu skutečně posiluje zásadu koncentrace řízení (v posuzované věci zásadu vtělenou do ust. § 112 stavebního zákona), čímž zvyšuje odpovědnost jak správních orgánů, tak účastníků řízení. Tomuto smyslu odpovídá i judikatura správních soudů. Lze zmínit např. rozsudek NSS č.j. 1 As 96/2008-115, v němž se uvádí, že „*je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně*“. Ve stejném rozsahu pak zásada koncentrace řízení platí v návrhovém řízení nejen pro žadatele, ale také pro ostatní účastníky řízení. Tuto skutečnost lze dovodit ze zásady rovnosti účastníků řízení stanovenou v § 7 správního řádu, podle kterého platí, že dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Těmito dotčenými osobami se přitom myslí především účastníci řízení. Koncentrační zásada tak dopadá na všechny účastníky v rámci jednoho řízení stejnou měrou.

Na základě shora uvedeného se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že koncentrační zásada prostupuje celým stavebním řízením. *Obecně je vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání samém nebo v průběhu odvolacího řízení (§ 86 odst. 3) takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit – že tomu tak opravdu bylo, nemusí prokázat správní orgán; lze předpokládat, že účastníci řízení budou jak v samotném odvolání, tak i v průběhu odvolacího řízení uplatňovat nové skutečnosti, které dosud neuplatnili a pokud se tak děje v rozporu s § 82 odst. 4, je na správním orgánu, aby to prokázal* (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., RNDr. Ivana Hexnerová: Správní

řád komentář, druhé aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012, str. 725). V posuzované věci má krajský soud obsahem správního spisu za prokázané, že žalobce o naprosté většině skutečností, jejichž tvrzení je obsahem odvolání, věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit, přesto tak neučinil. Krajský soud zde má na mysli především námitky vztahující se k procesnímu postupu, o němž žalobce tvrdí, že je obcházením norem stavebního práva, a to v návaznosti na úkony správního orgánu a stavebníka předcházející vlastnímu stavebnímu řízení, jakož i námitky vztahující se k nerespektování vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalovaný proto zcela po právu rozhodl, že se těmito námitkami zabývat nebude.

Pokud žalobce v této souvislosti namítá, že se žalovaný v další části svého rozhodnutí odvolacími námitkami stejně zabýval, nelze v takovémto postupu spatřovat nesprávnost či nesrozumitelnost odůvodnění rozhodnutí, neboť plně odpovídá ust. § 89 odst. 2 správního řádu věty první a druhé, které zní: *Odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.* Dle textu první věty citovaného ustanovení má odvolací správní orgán povinnost přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Tento soulad přezkouvává v plném rozsahu dle povinnosti, kterou mu ukládá první věta citovaného ustanovení. Správní orgán přezkouvává také správnost rozhodnutí, tu však pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání (§ 82 odst. 2) nebo tehdy, pokud to vyžaduje veřejný zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu). V posuzované věci z důvodů shora uvedených nepřezkoumával žalovaný správnost rozhodnutí v rozsahu vznesených odvolacích námitek, ale pouze v rozsahu, v jakém to vyžadoval veřejný zájem. To je např. v otázce namítaného nesouladu napadeného rozhodnutí s územním plánem obce Soběšovice. Podle věty první ust. § 89 odst. 2 však byl povinen i bez ohledu na ust. § 82 odst. 4 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy v plném rozsahu. Tuto svou zákonnou povinnost splnil tím, že vypořádal jednotlivé námitky žalobce v další části odůvodnění rozhodnutí právě z hlediska této své zákonné povinnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud žalobu v této části důvodnou neshledal.

V dalším žalobním bodě žalobce poukazuje na vysvětlení rozdílu mezi přístavbou a stavební úpravou žalovaným, přičemž v návaznosti na předchozí souhlas se stavbou rodinného domu v tom spatřuje formalistický přístup žalovaného. Tuto žalobní námitku shledává krajský soud velmi obecnou, když žalobce v první řadě nespecifikuje, jak tímto formalistickým přístupem byla konkrétně porušena jeho práva, a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že předchozí souhlas se stavbou domu nabyt právní moci v roce 2009. Rovněž ve zcela obecné rovině proto krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí pouze to, že žalovaným vymezený rozdíl mezi pojmy „přístavba“ a „stavební úprava“ zcela odpovídá znění § 2 odst. 5 stavebního zákona. Zmiňovaná stavba domu a nezákonný souhlas s její realizací byl předmětem výkonu dozorové činnosti žalovaného a přezkumného řízení, jak musí být žalobci prokazatelně známo, jakož i důvody, pro které nebyla zjednána náprava (§ 94 odst. 4 správního řádu). Za takové situace nelze podle názoru krajského soudu označovat

přístup žalovaného za formalistický, ale za odpovídající danému skutkovému a právnímu stavu.

V další žalobní námitce žalobce vyjádřil nesouhlas s výkladem ust. § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalovaným. Dle tohoto ustanovení vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 metry. Jak vyplývá ze samotného obsahu této žalobní námitky, stavba garáže byla rovněž předmětem ohlášení a souhlasu stavebního úřadu s tímto ohlášením, k němuž došlo v roce 2009. Předmětem řízení v posuzované věci jsou však pouze stavební úpravy stávající stavby, které se nedotýkají půdorysu stavby či staveb. Žalobce ani zde názor žalovaného vyjádřený na str. 7 napadeného rozhodnutí neoznačuje za nezákonný, ale za „značně formální“ s tím, že tato otázka byla posouzena „velmi necitlivě“. Neuvádí tedy, v čem konkrétně shledává porušení právních předpisů žalovaným či zkrácení svých práv. Ani tuto žalobní námitku proto neshledal krajský soud důvodnou.

V poslední žalobní námitce označil žalovaný výklad ust. § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. učiněný žalovaným za nesprávný a neudržitelný, když z tohoto ustanovení nevyplývá, že by se vzdálenost stavby vztahovala jen na pozemky, na nichž jsou umístěny rodinné domy. Ve vztahu k této žalobní námitce je třeba opětovně zdůraznit, tak jako ve vztahu k té předchozí, že předmětem stavebního řízení v posuzované věci byly pouhé stavební úpravy rodinného domu a nikoliv umístění stavby nebo povolení stavby. Proto ust. § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nebylo v řízení vůbec aplikováno a žalovaný v napadeném rozhodnutí toto ustanovení zmiňoval pouze v rámci vypořádání se s odvoláním ve smyslu ust. § 89 odst. 2 věty první správního řádu. Krajský soud navíc podotýká, že ani v této žalobní námitce žalobce konkrétně nespécifikoval újmu na svých právech, pouze konstatoval nesouhlas s výkladem příslušného ustanovení vyhlášky. Ani tuto žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal.

V závěru žaloby pak žalobce uvádí, že s veřejným zájmem má spojitost také otázka bezpečnosti průjezdu a pohybu jiných vozidel a chodců po komunikaci. Ačkoliv je tato část žaloby pouze konstatačního charakteru, krajský soud pro úplnost uvádí, že taková námitka nezazněla ve správním řízení ani v rámci podaného odvolání, a proto nemůže být předmětem soudního přezkumu, jak je dovoditelné z již shora citovaného judikátu NSS č.j. 9 As 80/2007-66.

Jelikož krajský soud neshledal žádné žalobní námitky důvodnými, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s, podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním úkolů, které jí uložil soud nebo na

návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. Dle obsahu soudního spisu žádná taková skutečnost v posuzované věci nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 13. června 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu